Tweede Kamer der Staten-Generaal

2

Vergaderjaar 2025–2026

30 234 Toekomstig sportbeleid

Nr. 441

BRIEF VAN DE MINISTER VAN LANGDURIGE ZORG, JEUGD EN SPORT

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 24 juni 2026

In de afgelopen jaren is meerdere keren de wens geuit om tot sport- en beweegwetgeving te komen. Deze wens kwam zowel vanuit de Kamer als vanuit de samenleving.[1] Mijn ambtsvoorganger heeft daarom toegezegd om voor de zomer een brief naar de Kamer te sturen over de contouren en het stappenplan voor sport- en beweegwetgeving. In deze brief ga ik in op de uitkomsten van de verkenning, waaronder het doel van wetgeving en de thema's waar wetgeving een meerwaarde kan hebben. Afsluitend ga ik in op het vervolgproces van verkenning van sport- en beweegwetgeving, waarbij ik ook graag de inbreng en reflecties van de Kamer meeneem.

Met deze brief doe ik een aantal moties en toezeggingen af. Dat gaat om de motie van het lid Saris (NSC) over verkennen of de taken en verantwoordelijkheden in het sport- en beweegbeleid voor alle lagen van de overheid kunnen worden vastgelegd[2] en de motie van het lid Mohandis (Groenlinks-Pvda) c.s. over onderzoek naar een gemeentelijke zorgplicht voor zwembaden.[3] Ook de toezeggingen om de Kamer in het voorjaar van 2026 een brief te sturen over het stappenplan om te komen tot een Sportwet[4] doe ik hiermee af.

Maatschappelijke waarde sport en bewegen

Sport en bewegen zijn van onschatbare waarde. Voor een deel zit die waarde in de activiteit zelf. Het geeft plezier, persoonlijke voldoening en is een vorm van ontspanning. Naast deze intrinsieke waarde dragen sport en

[1] Nederlandse Sportraad (2020): De opstelling op het speelveld; Naar een sterke sportbranche voor een vitale samenleving, diverse moties zie o.a. Kamerstukken II 2020/21, 30 234, nr. 268, Kamerstukken II 2020/21, 30 234, nr. 269, Kamerstukken II 2022/23, 36 200 XVI, nr. 162 en Kamerstukken II 2022/23, 30 234, nr. 352 en artikel NOC*NSF; Coalitieakkoord geeft sport impuls, structurele keuzes blijven nodig.

[2] Kamerstuk 36 600 XVI, nr. 129.

[3] Kamerstuk 36 600 XVI, nr. 119.

[4] TZ202510–199, TZ202507–012 en TZ202602–054.

kst-30234-441
ISSN 0921 - 7371
's-Gravenhage 2026

bewegen ook instrumenteel bij aan diverse maatschappelijke doelen. Denk daarbij aan de brede welvaart en verschillende maatschappelijke doelen op het gebied van volksgezondheid, preventie en participatie. Zo verlagen sport en bewegen bij volwassenen en ouderen het risico op hart- en vaatziekten, diabetes en depressieve symptomen. Ook bij kinderen verkleint het de kans op depressieve symptomen, verbetert het de insulinegevoeligheid en botkwaliteit. Bij mensen met overgewicht en obesitas is sport en bewegen onderdeel van de aanpak tot verlaging van de body mass index (BMI) en vetmassa.[5] Ook helpt sport en bewegen bij het beschermen van de mentale gezondheid.[6, 7] Onderzoek laat daarnaast zien dat sport kan bijdragen aan de ontwikkeling van sociale vaardigheden, zelfvertrouwen en sociale interacties voor mensen.[8] Het brengt ons bij elkaar en maakt ons gezonder. Ook topsport heeft een grote maatschappelijke waarde, doordat het zorgt voor sociale verbinding en inspireert tot sporten en bewegen.

Sport en bewegen zijn daarmee niet alleen een doel in zichzelf maar ook een essentieel middel voor de aanpak van meerdere maatschappelijke opgaven. Duurzaam sport- en beweegbeleid moet dus zowel gericht zijn op wat sport oplevert, als op de waarde van sport in zichzelf. Het is goed te benadrukken dat dit om sport én bewegen gaat. De Nederlandse Sportraad geeft in het advies *«Nederland, sta op!»* terecht aan dat dagelijks voldoende bewegen voor iedereen vanzelfsprekend moet zijn als basis voor een vitale, sociale samenleving, en dat ook de overheid hier een rol in heeft.[9] Sport en bewegen zijn beide nodig om optimaal bij te dragen aan een brede welvaart. Wel zijn sport en bewegen verschillende sectoren met een eigen dynamiek. Daarom kan het zijn dat soms specifiek gesproken wordt over de sportsector, en soms over alleen bewegen.

Sport en bewegen hebben dus grote maatschappelijke waarde. Om de sport- en beweegsector toekomstbestendig te maken is het nodig dat deze waarde volop erkend en benut wordt. In het coalitieakkoord is niet voor niets opgenomen dat we bouwen aan de gezondste generatie ooit. Daarvoor is het nodig dat we met z'n allen kunnen blijven sporten en bewegen, en daar ook de ruimte en voorzieningen voor hebben. Dat gaat niet vanzelf.

Taak overheid

Sport staat niet expliciet in de Grondwet. Wel kan uit de Grondwet een opdracht voor de overheid worden afgeleid om te zorgen voor een gezonde, actieve en verbonden samenleving. Op grond van artikel 22 van de Grondwet heeft de overheid namelijk de algemene plicht maatregelen te treffen ter bevordering van de volksgezondheid en voorwaarden te scheppen voor maatschappelijke en culturele ontplooiing en voor vrijetijdsbesteding. Omdat sport en bewegen wetenschappelijk bewezen preventieve middelen zijn tegen talloze (welvaarts)ziekten, is sport- en beweegbeleid een direct instrument om deze grondwettelijke plicht te vervullen. Ook is sport in Nederland een van de grootste vormen van georganiseerde vrijetijdsbesteding. Sport is dus als het ware het snijvlak waar volksgezondheid en maatschappelijke ontplooiing samenkomen. Artikel 22 van de Grondwet geeft vooral een richtinggevende grondslag

[5] Hoeveel en hoe bewegen – Kenniscentrum Sport en Bewegen
[6] Factsheet Effecten van sport en bewegen op mentale gezondheid door KCSB i.s.m. Trimbos
[7] Gezondheidsraad, Beweegrichtlijnen 2017, Den Haag, publicatienummer 2017/08.
[8] The Importance of Sport in the Inclusion of Individuals with Disabilities in Social Life
[9] Nederlandse Sportraad (2024): Nederland, sta op! Maak dagelijks voldoende bewegen vanzelfsprekend.

voor beleid. Er worden geen specifieke taken of verantwoordelijkheden gedefinieerd.

Probleemschets

De sport- en beweegsector heeft al langer te maken met veranderingen en grote opgaven, die veel van de mensen in de sector vragen. Hoewel het zelfregulerende vermogen van de sport- en beweegsector in staat is veel veranderingen op te vangen, is soms meer nodig is dan enthousiasme en inzet.

Als we kijken naar de inrichting van onze steden en wijken, dan zien we dat de openbare ruimte om te kunnen sporten en bewegen in de knel komt. Terwijl we meer woningen bouwen, dreigen sportvelden naar de randen van de stad te verdwijnen, juist nu we weten dat beweging in de buurt cruciaal is. Bovendien zijn veel sportaccommodaties verouderd. De noodzakelijke verduurzaming is een enorme financiële en logistieke puzzel die verenigingen en gemeenten niet altijd alleen kunnen leggen. Naast de sportaccommodaties bestaat de beweegvriendelijke omgeving uit voorzieningen in de openbare ruimte waar mensen spelen, bewegen, sporten en ontmoeten. Bij het inrichten van de omgeving moet rekening gehouden worden met veel verschillende opgaven, zoals mobiliteit, energietransitie, klimaatverandering, landbouw, natuur en gezondheid. Hierdoor zien we dat bewegen als thema binnen de ruimtelijke ordening niet altijd de aandacht krijgt die het verdient. Kortom, de ruimte om in de buurt te kunnen sporten en bewegen staat onder druk. Het risico hiervan is dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van het sport- en beweegaanbod structureel afneemt, vooral in stedelijke en kwetsbare wijken.[10] Daardoor ervaren sommige mensen meer drempels om te gaan sporten en bewegen dan andere. Dit vergroot gezondheidsverschillen.

Ondertussen verandert de sporter zelf ook. De tijd dat iedereen trouw lid bleef van één club is voorbij. Mensen willen vaker sporten waar en wanneer het hen uitkomt – in het park, bij een commerciële aanbieder of via een app. Dat vraagt om een enorme wendbaarheid van de traditionele verenigingen, die tegelijkertijd kampen met een tekort aan vrijwilligers voor structurele taken en stijgende exploitatiekosten van accommodaties. Verenigingen zijn maar beperkt in staat te anticiperen op veranderende vraag. Het risico van deze ontwikkeling is dat een mismatch optreedt tussen aanbod en behoefte. Hierdoor haken vooral jongeren, lage inkomensgroepen en mensen met een handicap af.[11] De vraag is dus niet alleen hoe we mensen ook in de toekomst aan het sporten en bewegen krijgen, maar ook hoe we de clubcultuur vitaal houden in een individuelere wereld.

Om deze uitdagingen aan te gaan, kunnen we niet altijd alles blijven doen zoals we het deden. We hebben ook in de toekomst voldoende ruimte nodig, en een sport- en beweegaanbod dat aansluit bij de leefwereld van mensen. Dat vraagt ook om een moderne kennisinfrastructuur die partijen duidelijk maakt wat werkt, zodat we middelen gericht kunnen inzetten. We zullen deze opgaven op het gebied van ruimte, behoefte, menskracht, en kansengelijkheid serieus moeten nemen om ervoor te zorgen dat sport en bewegen geen luxe wordt, maar een toegankelijk onderdeel is van ieders dagelijks leven. Dat lukt nu niet altijd.

---

[10] Kamerstuk 30 234, nr. 431.

[11] Dit knelpunt komt ook naar voren in de Knelpuntenkaart sportstelsel, opgesteld door De Argumentenfabriek op basis van inbreng van 20 deskundigen: https://www.eerstekamer.nl/overig/20220516/knelpuntenkaart_sportstelsel/document.

Taken en verantwoordelijkheden

De manier waarop iedereen binnen de sector zich nu al inzet voor de sport is bewonderenswaardig en dat moeten we koesteren. Toch zijn er terecht zorgen over of de manier waarop we sport nu organiseren wel toekomstbestendig is. Op dit moment zijn de taken en verantwoordelijkheden van overheden nergens vastgelegd in een wet. Veel partijen zijn enthousiast en pakken een rol, maar het is niet altijd duidelijk wat er precies verwacht wordt aan betrokkenheid en waar de grens van deze betrokkenheid ligt. Die betrokkenheid is bovendien niet gegarandeerd in de toekomst. Ook is er een kwetsbaarheid dat gemeenten en lokale partners niet altijd de structurele uitvoeringskracht hebben om een verantwoordelijkheid te pakken. Tot slot zien we dat sommige gemeenten en lokale partners binnen hun bestedingsvrijheid ervoor kiezen om andere taken te prioriteren boven sport- en beweegbeleid.

Tijdelijkheid van instrumenten

Bij gebrek aan vastgelegde taken wordt vanuit het Rijk vaak gewerkt met tijdelijke programma's en incidentele impulsen als het gaat om sportbeleid. Zo is de afgelopen jaren hoofdzakelijk ingezet op bestuurlijke afspraken tussen het Rijk, gemeenten en andere betrokken partijen. Verschillende programma's en akkoorden volgden elkaar op, wat niet altijd leidde tot blijvende impact. Ook was financiële ondersteuning vaak gekoppeld aan tijdelijke programma's. Dat ging bijvoorbeeld om tijdelijke subsidies of meerjarige specifieke uitkeringen. Deze geven organisaties uit het veld en gemeenten niet de planningszekerheid die zij nodig hebben om investeringen te doen voor de lange termijn.

De verschillende evaluaties van bijvoorbeeld het Sportakkoord laten dit zien.[12] In de evaluatie van Sportakkoord II wordt geconcludeerd dat het Sportakkoord op veel plaatsen heeft geleid tot versterking van sportbeleid, samenwerking en verbinding met andere maatschappelijke domeinen. Tegelijkertijd wordt gesteld dat het te verwachten is dat de effecten van het Sportakkoord mogelijk tijdelijk zijn. Ook is de impact afhankelijk van aanvullende middelen.[13]

Bijdrage wetgeving

Door de complexiteit van de huidige opgaven is op sommige thema's meer nodig dan incidentele impulsen of bestuurlijke afspraken. Gelet op deze opgaven heb ik daarom de meerwaarde van wettelijke borging verkend. Voor een aantal van deze opgaven kan wetgeving een deel van het antwoord zijn.

Wettelijke borging betekent dat (onderdelen van) sport en bewegen expliciet worden verankerd in wet- en regelgeving. Het belangrijkste gevolg van wettelijke borging is dat sport en bewegen niet langer alleen afhankelijk zijn van bestuurlijke prioritering of tijdelijke beleidsimpulsen. Om ervoor te zorgen dat ook in de toekomst effectief beleid gemaakt wordt, ondersteund door de huidige beschikbare middelen, kan het mogelijk helpen om bepaalde taken wettelijk vast te leggen. Zo wordt duidelijker wat verwacht kan worden qua rol en taken van verschillende overheidslagen. Sport- en beweegwetgeving zou op die manier kunnen bijdragen aan het toekomstbestendig maken van de sport- en beweegsector. Dat wil zeggen dat we ook in de toekomst de ruimte en mogelijkheden hebben om te kunnen blijven sporten en bewegen.

---

[12] Kamerstukken II, 2025/26, 30 234, nr. 439.
[13] Kamerstukken II, 2025/26, 30 234, nr. 439.

Bovendien kan een stevigere juridische basis op sommige thema's bijdragen aan kansengelijkheid. Op dit moment bepaalt waar je woont nog te vaak of je de toegang hebt tot specifieke sportvoorzieningen. Mogelijk kan een wettelijke taak bijdragen aan het verkleinen van deze regionale verschillen en ervoor zorgen dat elke inwoner, ongeacht de lokale context, kan rekenen op een kwalitatief en toegankelijk aanbod.

Uitgangspunten

Een doel van sport- en beweegwetgeving is het toekomstbestendig maken van het beschikbare sport- en beweegaanbod en de infrastructuur die daarbij hoort. Dit zal in ieder geval vragen om het vastleggen dat gemeenten en Rijksoverheid een verantwoordelijkheid hebben om sport- en beweegbeleid te voeren. Later in deze brief zal ik ingaan op welke thema's hier mogelijk bij betrokken kunnen worden. Bij de verdere uitwerking van mogelijke wetgeving staat een aantal uitgangspunten centraal.

Financieel kader

Een belangrijk uitgangspunt vormt het huidige financiële kader zoals opgenomen op de VWS-begroting en in het coalitieakkoord. We hebben op dit moment de beschikking over de middelen van de specifieke uitkeringen waar we gemeenten nu mee ondersteunen op het gebied van sportinfrastructuur en bemensing.[14] Met deze middelen kunnen we mogelijk wettelijke taken ondersteunen. Daarvoor zullen we een passende manier moeten vinden. Het is dus goed om te beseffen dat we elke taak die we in een wet opnemen ook moeten kunnen waarmaken. Dat wil zeggen, de financiële mogelijkheden bieden om de taak uit te voeren. Ik zie daarom op dit moment geen ruimte om wettelijk taken te borgen die (extra) financiële ondersteuning impliceren. Bijvoorbeeld op het gebied van topsporters, talentontwikkeling of specifieke doelgroepen. Deze thema's laat ik om die reden voor nu buiten beschouwing van de contouren.

Zelfregulerend vermogen

Sport en bewegen in Nederland drijft op zelforganisatie en het private initiatief van duizenden verenigingen en bonden (het verenigingsrecht) en ondernemende sportaanbieders. Het ontstaat vanuit de samenleving zelf. Het opleggen van wettelijke plichten moet de vrijheid van deze organisaties niet inperken. Veel sportverenigingen leunen op de inzet van vrijwilligers. Wettelijke plichten moeten dus niet leiden tot onnodige administratieve druk of angst voor aansprakelijkheid. Extra administratieve druk voor verenigingen knelt namelijk met de wens om de regeldruk juist te verlagen. Ook kan het de drempel om een bestuursfunctie te bekleden onnodig verhogen en het fundament van de Nederlandse sportvereniging aantasten. Daarnaast vragen wettelijke taken voor sportorganisaties om toezicht en handhaving. Het organiseren van toezicht en handhaving vraagt veel inzet en middelen. Dat vind ik niet passend bij de contouren van wetgeving die ik in deze brief schets.

Ik vind het belangrijk om het zelfregulerende vermogen van de sector zoveel mogelijk te behouden. Daarom zie ik nu geen ruimte om wettelijk zaken vast te leggen op het gebied van kwaliteit- en opleidingseisen voor bijvoorbeeld trainers en bestuurders. Sport- en beweegwetgeving zal zich

[14] Dat gaat om de SPUK Stimulering Sport en de Brede Regeling Combinatiefuncties, die onder de Brede SPUK valt.

daarom niet richten op taken en plichten van sportorganisaties zelf, maar op de verantwoordelijkheden van overheidslagen.

Subsidiariteit

Gemeenten nemen op dit moment al een grote verantwoordelijkheid als het gaat om bijvoorbeeld sportinfrastructuur en -stimulering. Het subsidiariteitsbeginsel vraagt om zaken decentraal te regelen waar dat kan, en centraal waar dat moet. Dat betekent dat we zorgvuldig moeten kijken welke taken passend zijn op welk overheidsniveau, en daarbij oog houden voor een evenwichtige taakverdeling. Soms kan dat vragen om het vastleggen van taken die in de praktijk al worden uitgevoerd, terwijl het bij andere vraagstukken mogelijk gaat om aanvullende taken.

Het is goed te benadrukken dat het wettelijk vastleggen van overheidstaken zich in dit geval enkel richt op sport- en bewegen. Onderwerpen die niet primair bij het Ministerie van VWS liggen maar bij andere departementen, zoals schoolzwemmen, beweegonderwijs en ruimtelijke ordening, laat ik daarom buiten beschouwing.

Verhouding tot wetsvoorstel integere sport

Veiligheid is een belangrijk fundament van de sportsector. Een sociaal veilige en eerlijke (en daarmee integere) sportomgeving zorgt ervoor dat iedereen met plezier kan sporten. Daarom wordt er gewerkt aan het wetsvoorstel Wet integere sport. Het wetsvoorstel voorziet onder andere in de oprichting van een onafhankelijk integriteitscentrum voor de sport: Integere Sport Nederland. Ik wil voorkomen dat de twee wetsvoorstellen elkaar overlappen of dat er tegenstrijdigheden ontstaan. Daarom worden onderwerpen die raken aan een veilige sportomgeving niet meegenomen in de uitwerking van sport- en beweegwetgeving.

Normen

Het is belangrijk dat er voldoende flexibiliteit is om in te kunnen spelen op lokale omstandigheden. Het wettelijk verankeren van normen kan deze flexibiliteit beperken. Daarnaast bestaat het risico dat wettelijke normen worden gezien als de maximale inzet die gedaan moet worden. Dit kan een remmende werking hebben in gemeenten (en provincies) die nu veel inzetten op sport en bewegen. We moeten bovendien voorkomen dat de focus in de sport verschuift van maatschappelijke impact naar afdwingbare doelen of normen. Daarom is het wettelijk verankeren van normen, bijvoorbeeld op het gebied van sport- en beweegruimte, niet aan de orde bij de uitwerking van sport- en beweegwetgeving. Zoals eerder aangeven laat ik wel een richtlijn opstellen voor het creëren van sport- en beweegruimte.

Zorgplicht

In de motie van het lid Mohandis wordt gevraagd de mogelijkheden te onderzoeken voor een gemeentelijke zorgplicht voor zwembaden.[15] Het opleggen van een zorgplicht aan medeoverheden om te voorzien in zwembadwater lijkt op dit moment niet opportuun gezien het huidige budgettair kader. Op basis van een eerder advies van de Vereniging Sport en Gemeenten (VSG) zullen alleen al de exploitatietekorten leiden tot een jaarlijkse kostenpost van € 100 miljoen tot € 300 miljoen.[16] Daar komen nog de kapitaallasten en grote onderhoudskosten bij. Deze inschatting

[15] Kamerstuk 36 600 XVI, nr. 119.
[16] VSG (2025): Advies over een Zwembadfonds voor publieke zwembaden.

leidt al snel tot een benodigd budget van € 400 miljoen tot € 500 miljoen per jaar. Ik zie geen (financiële) mogelijkheid om een dergelijke zorgplicht te organiseren.

Zwembadwaterbeleid is een lokale verantwoordelijkheid, waarbij gemeenten zelf de afweging moeten kunnen maken op basis van de behoeften van hun inwoners. Voor gemeenten die al over meerdere zwembaden beschikken kan het mogelijk een tegengesteld effect hebben. Het risico bestaat dat er dan zwembaden worden gesloten. Ik ben wel in gesprek met het Mulier Instituut om te bezien of er een richtlijn kan komen die gemeenten helpt bij het maken van keuzes op het gebied van zwemwater voor zwemles.

Borging specifieke thema's

We kunnen niet alles regelen met wetgeving. Per onderwerp zal afgewogen moeten worden of het mogelijk en wenselijk is om bepaalde aspecten wettelijk vast te leggen. Niet elk onderwerp is immers geschikt om wettelijk te borgen. Ook geldt voor sommige onderwerpen dat het *op dit moment* nog niet geschikt is voor borging, maar eerst nadere verkenning vraagt. Op dit moment zie ik de mogelijke meerwaarde van wetgeving (nu of op termijn) bij de hieronder genoemde thema's. Deze wil ik graag verder verkennen en afwegen met de Kamer. Mogelijk kunnen we vanuit die basis op termijn aan de slag met het formuleren van andere taken en verantwoordelijkheden.

Gemeenten

Veel gemeenten hebben in hun lokale beleid aandacht voor sport. Niet voor niets wordt door gemeenten € 2 miljard besteed aan sport, waarvan € 1,5 miljard aan sportinfrastructuur.[17] Het is geen gegeven dat dit ook zo blijft, zeker omdat andere lokale opgaven óók veel investeringen vergen. Het is vanuit het sport- en beweegperspectief onwenselijk dat dit ten koste zou gaan van bestedingen aan sport. Tegelijkertijd moeten we ook de keuzevrijheid van gemeenten kunnen borgen.

Om lokaal sport- en beweegbeleid ook in de toekomst te borgen kan het helpen om gemeenten hiervoor een wettelijke taak te geven. Dat kan op verschillende manieren, bijvoorbeeld door het aanzetten tot het maken van periodieke lokale sport- en beweegprogramma's. Daarbij zou het Rijk periodiek specifieke landelijke prioritaire aandachtspunten kunnen benoemen. Gemeenten dienen deze landelijke prioriteiten in acht te nemen in de lokale sport- en beweegprogramma's. Wetgeving kan helpen om deze systematiek vast te leggen, zonder de landelijke prioriteiten zelf wettelijk vast te leggen. Dit kan eraan bijdragen dat sport en bewegen een integraal onderdeel worden van het fysieke en sociale domein.

Provincies

De rol van de provincies in het sportdomein is divers. Niet elke provincie houdt zich met dezelfde sportthema's bezig. Sommige zetten zich bijvoorbeeld in voor gehandicaptensport, andere juist voor evenementen. Ook verschilt de mate waarin een provincie sportbeleid vormgeeft. Wetgeving zou een rol kunnen spelen op thema's waar bovenlokale afstemming nodig is. Denk aan de spreiding van (bovenlokale) infrastructuur en andere provinciale thema's zoals mobiliteit. Dit vraagt om nadere verkenning.

---

[17] Mulier (2025): Monitor sportuitgaven gemeenten 2023.

Rijksoverheid

Daarnaast is het belangrijk om in wetgeving aan te geven wat de taken zijn van de Minister en het Rijk op het gebied van sport. Sport heeft ook een landelijke component, denk bijvoorbeeld aan thema's als topsport en kennisinfrastructuur. Ik deel de analyse in de eerdere Kamerbrief over Hoofdlijnen van wetgeving in de sport, namelijk dat de Minister verantwoordelijk is voor het landelijk sportbeleid en de inrichting van een landelijke ondersteunings- en kennisinfrastructuur die daarbij past.[18] Voor de toekomst van de sport moet landelijk en lokaal beleid goed op elkaar aansluiten. Hoe deze systematiek van en wisselwerking tussen lokaal en landelijk beleid eruit moet zien zullen we met alle betrokken partijen samen moeten uitwerken.

Sportinfrastructuur en ruimte voor sport en bewegen

In het beleidsplan voor een toekomstbestendige sportinfrastructuur is ingegaan op de meerwaarde van werken met een integraal huisvestingsplan (IHP) voor sport en bewegen. Een IHP heeft aandacht voor zowel sportaccommodaties als de publieke buitenruimte. Ook geeft het ruimte voor lokaal maatwerk. Deze planvorming zorgt ervoor dat de sportbehoefte wordt meegewogen in bredere ruimtelijke ontwikkelingen. Hiermee voorkomen we dat sportvoorzieningen ad hoc worden gefaciliteerd en stimuleren we multifunctioneel gebruik en duurzame investeringen in de publieke ruimte. In de volgende fase wordt uitgewerkt in hoeverre een IHP wettelijk kan worden verankerd en welke ondersteuning gemeenten hierbij nodig hebben.

Menskracht

Menselijk kapitaal is één van de drijvende krachten binnen de sport- en beweegsector. Zo zijn mensen onmisbaar voor een goede toeleiding naar het sport- en beweegaanbod. Daarom moeten we inzetten op goede coördinatie en afstemming tussen al die partijen en mensen die zich inzetten voor sport en bewegen. Zo creëren we een efficiënt sport- en beweegnetwerk waarin vraag en aanbod goed op elkaar aansluiten.

Dit sport- en beweegnetwerk heeft baat bij een sterke verbinding tussen verschillende domeinen. Denk daarbij aan zorg, onderwijs, welzijn en cultuur. Door aandacht te hebben voor deze verbindingen tussen domeinen zorgen we ervoor dat meer mensen actief kunnen deelnemen aan sport en bewegen en daardoor gezonder, actiever en fitter worden. Een goed georganiseerd netwerk kan zo bijdragen aan de kansengelijkheid binnen de sport- en beweegsector. Drempels worden lager en het bereik groter.

Bij het verkennen van wettelijke borging wil ik recht doen aan het belang van de verbindingen binnen het sport- en beweegnetwerk. Dat doe ik door inzichten vanuit andere beleidstrajecten, bijvoorbeeld op het gebied van clubondersteuning en de herijking van de Brede Regeling Combinatiefuncties (BRC), mee te nemen bij een verdere verkenning van sport- en beweegwetgeving. Mogelijk zijn er onderdelen op het gebied van bemensing binnen de sport die relevant zijn voor een wetstraject.

Kennis- en datainfrastructuur

Effectief beleid is afhankelijk van betrouwbare informatie. Dat vraagt om het organiseren van een goede publieke kennisinfrastructuur. Kennis en

[18] Kamerstuk 30 234, nr. 365.

data zijn nodig om strategisch en meerjarig de inzet van mensen en accommodaties te plannen en te monitoren. Ik wil verkennen of en hoe wetgeving een bijdrage kan leveren aan een adequate kennis- en datainfrastructuur en doe dit in samenwerking met kennispartijen uit het veld.

Vervolgproces

Het is een grote stap om over te gaan op wetgeving. Met de contouren zoals geschetst in deze brief wil ik aan de slag om verder te verkennen of en op welke wijze wetgeving kan bijdragen aan een aanpak van de opgaven in de sport- en beweegsector. Mogelijk is in de toekomst ruimte om aanvullende onderwerpen wettelijk te borgen, maar voor de komende periode wil ik een start maken met de geschetste inzet. Ik ga daarom graag het gesprek aan met de Kamer over de geschetste contouren en gewenste richting. Bij de uitwerking zal ik samen optrekken met gemeenten (VNG en VSG), provincies, andere departementen en waar van toepassing de sportsector en kennispartners. Hierbij is het uitgangspunt dat mogelijke wetgeving binnen de huidig beschikbare middelen kan worden uitgevoerd en wordt rekening gehouden met verplichte kwaliteits-eisen van wetgeving. Dit zal bepalend zijn voor de vorm en inhoud van een mogelijk wetsvoorstel. Ik wil de Kamer begin 2027 informeren over de stand van zaken van deze verdere uitwerking.

De Minister van Langdurige Zorg, Jeugd en Sport,
W.R.C. Sterk